

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 58.205 van 20 februari 1996

A. 67.591/VI-13.011

In zake : **de Besloten Vennootschap met Beperkte Aansprakelijkheid Paul LALOY,**
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Jean BOURTEMBOURG, advocaat,
Zwitserlandstraat 24
1060 Brussel,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Financiën.

**DE WAARNEMEND VOORZITTER VAN DE XIIe KAMER,
RECHTSPREKEND IN KORT GEDING,**

Gezien de vordering die de besloten vennootschap met beperkte aansprakelijkheid Paul LALOY op 15 februari 1996 heeft ingesteld om volgens de procedure van de uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te verkrijgen van de beslissing van de Minister van Financiën van 8 februari 1996 tot afwijzing van haar beroep tegen de weigering van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen om haar als wisselkantoor te registreren;

Gelet op de beschikking van 15 februari 1996, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en

waarbij de partijen opgeroepen worden om te verschijnen op 19 februari 1996 om 15 uur;

Gehoord het verslag van de heer GEUS, waarnemend voorzitter;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Luc CAMBIER, advocaat, die voor de verzoekende vennootschap verschijnt, van de heer DEKELVER, auditeur-generaal, en mevrouw BUYDENS, auditeur, die beiden voor de verwerende partij verschijnen;

Gehoord het andersluidend advies van de heer HENSENNE, auditeur bij de Raad van State;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de B.V.B.A. Paul LALOY als doel het exploiteren van een wisselkantoor heeft; dat de zaakvoerder ervan, Xavier SEGHERS, eigenaar is van de helft van de aandelen van de verzoekende vennootschap, terwijl de andere helft van de aandelen eigendom is van Vinod BHARDWAJ, zaakvoerder van in Nederland gevestigde vennootschappen; dat de verzoekende vennootschap op 2 mei 1995 aan de Commissie voor het Bank- en Financiewezen haar verzoek om registratie als wisselkantoor heeft gericht, overeenkomstig het koninklijk besluit van 27 december 1994 betreffende de wisselkantoren en de valutahandel; dat de Commissie voor het Bank- en Financiewezen het verzoek op 1 december 1995 heeft afgewezen; dat de verzoekende vennootschap op 13 december 1995 tegen deze beslissing in beroep is gegaan bij de Minister van Financiën; dat deze dat beroep bij de bestreden handeling ontvankelijk doch

ongegrond heeft verklaard; dat deze beslissing onder meer als volgt is gemotiveerd :

- de verzoekende vennootschap verricht transacties voor een bedrag van twee miljard frank, dat is 22,3 percent van haar omzet, met Nederlandse wisselvennootschappen die worden geëxploiteerd door Vinod BHARDWAJ of zijn vennoten;
- de verzoekende vennootschap heeft de cel voor financiële informatieverwerking geregeld een staat bezorgd van de dagelijkse transacties met die vennootschappen, wat betekent dat zij wist of op zijn minst vermoedde dat deze zich bezondigden aan transacties met het oog op het witwassen van geld;
- deze vennootschappen zijn niet erkend door de Nederlandsche Bank;
- volgens een brief die op 9 oktober 1995 aan de Voorzitter van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen is gericht door P. DE GRUYSE, Procureur des Konings, blijkt uit de inlichtingen die Interpol Den Haag heeft verstrekt, dat Vinod BHARDWAJ bekend staat als exploitant van een verdacht wisselkantoor;

dat de verwerende partij daaruit besloten heeft dat "Vinod BHARDWAJ, de houder van de helft der aandelen van uw vennootschap, de kwaliteiten vereist door artikel 4, 2°, van het koninklijk besluit van 27 december 1994 niet vertoont";

Overwegende dat de verwerende partij bij de bestreden handeling aan de verzoekende vennootschap heeft laten weten dat zij "zich onmiddellijk van elke wisselactiviteit dient te onthouden"; dat de procedure

van uiterst dringende noodzakelijkheid aldus verantwoord wordt;

Overwegende dat volgens artikel 17, § 2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, "de schorsing van de tenuitvoerlegging alleen (kan) worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen";

Overwegende dat de verzoekende vennootschap een eerste middel ontleent aan de schending "van de rechtsregels en rechtsbeginselen, inzonderheid van de eerbiediging van de rechten van verdediging, van het beginsel van behoorlijk bestuur en van billijke rechtspleging en aan machtsoverschrijding"; dat zij uiteenzet dat "de bestreden handeling genomen is wegens verwijten die aan het adres van een aandeelhouder van de verzoekende vennootschap zijn gemaakt, waardoor zou kunnen worden betwijfeld of de leiding ervan "gezond en voorzichtig" is, terwijl zij geen toegang tot het dossier heeft gehad en evenmin de gelegenheid heeft gehad haar standpunt dienstig uiteen te zetten";

Overwegende dat de Commissie voor het Bank- en Financiewezen voor haar weigering van de registratie onder meer heeft gesteund op de verdachte aard van de transacties met vennootschappen die bindingen hebben met Vinod BHARDWAJ en op het feit dat de verzoekende vennootschap die transacties systematisch aangaf aan de cel voor financiële informatieverwerking; dat zij zich daaromtrent niet vergist heeft daar zij zich in haar beroep bij de Minister in de volgende zin heeft uitgelaten :

" ... een weigering van erkenning op basis van loutere verdenkingen die niet steunen op enig bewijskrachtig gegeven waarnaar uitdrukkelijk wordt verwezen of op basis van de identiteit van vennootschappen geleid door de betrokkene aan wie verweten wordt dat hij betrokken is bij affaires, is een vooroordeel dat een ware rechtsonzekerheid doet ontstaan voor diegenen op wie dat vooroordeel betrekking heeft, aangezien hier sprake is van motiveringen die te benaderend zijn om efficiënt bestreden te kunnen worden";

dat de verzoekende vennootschap niet onwetend kon zijn omtrent de identiteit van de Nederlandse vennootschappen waarmee zij een jaarlijkse omzet van twee miljard frank realiseerde; dat de Commissie voor het Bank- en Financiewezen de redenen uiteengezet heeft waarom zij die transacties als verdacht beschouwde, welke argumentatie door de verzoekende vennootschap bestreden is; dat de verzoekende vennootschap de verwerende partij overigens niet verzocht heeft de stukken van het dossier te mogen inkijken waarop de verdenkingen van de Commissie steunden en die naar haar mening onontbeerlijk zouden zijn geweest om haar verdediging te voeren; dat de verwerende partij in de bestreden handeling weliswaar gewag heeft gemaakt van de van Interpol Den Haag afkomstige informatie volgens welke Vinod BHARDWAJ in Nederland bekend stond als exploitant van verdachte wisselkantoren, informatie die niet aan de verzoekende vennootschap was meegedeeld; dat het daar echter in hoofdzaak ging om een poging om te verklaren waarom de Nederlandse autoriteiten de vennootschappen van de belanghebbende weigeren te erkennen, een poging waarover de verzoekende vennootschap zich nader verklaard heeft; dat zij bovendien niet uiteenzet hoe zij de reputatie waaronder Vinod BHARDWAJ in Nederland te lijden heeft dienstig zou kunnen betwisten; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat de verzoekende vennootschap een tweede middel ontleent aan de schending "van de artikelen 12, 13 en 14 van de wet van 11 januari 1993

tot voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld, van artikel 6 van het koninklijk besluit van 27 november 1994 betreffende de wisselkantoren en de valutahandel, (...) van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, aan de ontstentenis van motivering en aan machtsoverschrijding"; dat zij betoogt dat :

" - de bewering dat de transacties die de verzoekende vennootschap realiseert met de wisselvennootschappen die geëxploiteerd worden door Vinod BHARDWAJ of zijn vennoten, wat de verzoekende vennootschap betreft, meer dan 2.000.000.000 BEF bedragen, op zich geen afdoende motivering is in de zin van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, en evenmin op zich kan volstaan als grond voor de bestreden handeling;

- uit de omstandigheid dat de vennootschap de transacties met een van haar vennoten ter kennis van de cel voor financiële informatieverwerking heeft gebracht, niet kan worden afgeleid dat zij wist of op zijn minst veronderstelde dat het ging om transacties tot het witwassen van geld, aangezien zulk een verplichting bestaat zodra aan een wisselkantoor "een feit bekend wordt dat op witwassen van geld zou kunnen wijzen" (art. 14 van de wet van 11 januari 1993), en dat een mogelijke aanwijzing pas na actie en onderzoek door de overheid een vermoeden of een bekendheid kan worden; dat indien de verzoekende vennootschap wat dan ook had geweten of vermoed, zij de cel voor financiële informatieverwerking daarvan op de hoogte zou hebben gebracht, alvorens de transactie uit te voeren; dat bovendien alle transacties in gulden door de wisselagenten worden beschouwd als feiten die op witwassen van geld zouden kunnen wijzen;

- het feit dat de erkenning van de Nederlandse wisselvennootschappen waaraan de heer Vinod BHARDWAJ verbonden is, door de bevoegde overheden nog niet aanvaard is, op zich niets kan afdoen van de overtuiging van de Commissie voor het Bank- en Financiewezen dat de houders van het kapitaal van de verzoekende vennootschap "gelet op de noodzaak van een gezond en voorzichtig beleid, geschikt zijn" en dus niet ten grondslag kan liggen aan een beslissing tot weigering van registratie; door te steunen op een ontstentenis van antwoord en niet op een weigering van erkenning, geeft de verwerende partij geen afdoende motivering aan de ten aanzien van de verzoekende partij genomen beslissing;

- wat betreft de brief van de Procureur des Konings, waarvan de verwerende partij gewag maakt, dient te worden opgemerkt dat de uitdrukkelijke motivering bij verwijzing naar andere documenten maar aanvaardbaar is in zoverre de personen tot wie de aldus gemotiveerde handeling gericht is van die documenten kennis hebben gehad uiterlijk op het ogenblik waarop zij van de handeling zelf kennis hebben genomen; in casu heeft de verzoekende vennootschap van het bestaan van die brief kennis gekregen bij het lezen van de bestreden handeling en heeft zij de volledige tekst ervan dan ook niet te gepasten tijde kunnen lezen; bovendien behoort erop te worden gewezen dat de beweringen die in die brief vervat zitten zeer vaag zijn, tenminste zoals daarvan in de tekst van de bestreden handeling gewag wordt gemaakt, zodat, gelet op het belang van de bestreden beslissing en op de ernst van de gevolgen ervan voor de verzoekende partij, niet kan worden geoordeeld dat de verwijzing naar de brief van de Procureur des Konings een geldige grond is voor de bestreden handeling";

Overwegende dat de bewering van de verwerende partij dat de verzoekende vennootschap met de door Vinod BHARDWAJ geëxploiteerde vennootschappen transacties voor een jaarbedrag van twee miljard frank realiseert op zich geen motivering voor de bestreden handeling is; dat een wisselkantoor krachtens de artikelen 12 en 13 van de wet van 11 januari 1993 de cel voor financiële informatieverwerking dient te informeren wanneer het weet of vermoedt dat een uit te voeren verrichting verband houdt met het witwassen van geld, naargelang van het geval voor of na de verrichting; dat artikel 14 van de voornoemde wet een informatieverplichting oplegt "buiten de gevallen bedoeld in de artikelen 12 en 13" in geval aan een wisselkantoor "een feit bekend wordt dat op witwassen van geld zou kunnen wijzen", naast de uitgevoerde of uit te voeren verrichtingen; dat in alle gevallen bedoeld in de artikelen 12 tot 14 de aan de cel verstrekte informatie noodzakelijkerwijze een vermoeden van witwassen van geld inhoudt; dat de verwerende partij een wettelijk aanvaardbare conclusie heeft getrokken uit de vaststelling dat de verzoekende vennootschap de

voornoemde cel systematisch op de hoogte bracht van haar transacties met de met Vinod BHARDWAJ verbonden vennootschappen; dat de bewering dat alle verrichtingen in gulden verdacht zouden zijn des te minder geschraagd is daar de advocaat van de verzoekende vennootschap op de terechtzitting beweerd heeft dat de meegedeelde inlichtingen verstrekt waren ten gevolge van een algemeen mondeling onderzoek door de voornoemde cel, een onderzoek waarvan het bestaan niet vaststaat; dat niet kan worden betwist dat de Nederlandse wisselvennootschappen waarmee Vinod BHARDWAJ verbonden is niet door de Nederlandsche Bank erkend zijn; dat de aanvraag van CITI INTERNATIONAL CHANGE nog in onderzoek is; dat de Nederlandsche Bank geweigerd heeft CURRENCY INTERNATIONAL CHANGE te erkennen, maar dat haar beslissing in beroep wegens ontoereikende motivering vernietigd is, waardoor de aanvraag nog steeds hangende is bij de Nederlandsche Bank; dat deze omstandigheden de overige motieven van de bestreden handeling, die volledig uiteengezet worden, wettelijk kunnen versterken; dat de wet van 29 juli 1991 de steller van de handeling er niet toe verplicht alle stukken waarop hij steunt erbij te voegen, inzonderheid wanneer hij er de strekking van aangeeft, wat in casu het geval is; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat een derde middel ontleend wordt aan de schending "van de wet van 4 december 1990 op de financiële transacties en de financiële markten, inzonderheid artikel 195 (...), aan de onwettigheid van artikel 4, 2°, van het koninklijk besluit van 27 december 1994 betreffende de wisselkantoren en de valutahandel, aan de schending van het redelijkheidsbeginsel en aan machtsoverschrijding"; dat de verzoekende vennootschap uiteenzet dat "het onredelijk is ervan uit te gaan dat de identiteit van een aandeelhouder die geen enkele beheersbevoegdheid

heeft het gezond en voorzichtig beleid van het wisselkantoor in gedrang zou kunnen brengen";

Overwegende dat de verzoekende vennootschap tegen het koninklijk besluit van 27 december 1994 een opportunistiekritiek uitbrengt op basis waarvan de onwettigheid ervan niet kan worden vastgesteld; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat niet voldaan is aan een van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §2, eerste lid, van de gecoördineerde wetten, opdat de Raad van de State de tenuitvoerlegging van de bestreden handeling kan schorsen; dat de vordering tot schorsing niet kan worden toegewezen,

B E S L U I T :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing, ingesteld onder aanvoering van de uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt afgewezen.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting, op twintig februari 1900 zesennegentig door :

De heer GEUS, staatsraad, wnd. voorzitter,
Mevrouw HONDERMARCQ, griffier.

De Griffier,

De wnd. Voorzitter,

M.-Cl. HONDERMARCQ.

J.-Cl. GEUS.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECOÖRDINEERD OP 12 JANUARI 1973.